

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

בפני כב' השופטת איריס ארבל-אסל

תובעים

- 1. ט.ה.
- 2. ת. צ. ה. (קטין)

נגד

נתבעים

- 1. ל. מ. ע.

פסק דין

ההליך

1. בפניי תביעה למזונות ילדים שהגישה האם בשם בתה הקטינה.
2. בגדרה של תביעה זו נדרשת הכרעה מקדמית בבקשה שהוגשה על-ידי האב להורות על סגירת התיק, וזאת נוכח העובדה שהסכם גירושין החתום בידי הצדדים, ואשר כולל בחובו סיכום על שיעור המזונות החודשי, אושר על-ידי בית הדין הרבני האזורי בתל-אביב וקיבל על-ידו תוקף של פסק דין. השאלה הניצבת בלב המחלוקת האם על בית המשפט להתערב ולהורות על ביטול פסק הדין, שעה שהאם טוענת כי בית הדין הרבני פעל שלא בסמכות ונתן להסכם תוקף של פסק דין, כאשר שניים מסעיפיו נוגדים את תקנת הציבור.
3. בדיון שנערך ביום 27.4.2014, הסכימו הצדדים כי היה ובית המשפט ימצא לנכון לבטל את פסק הדין של בית הדין הרבני, או אז פסק הדין בעניין המזונות יינתן על סמך החומר המצוי בתיק, וזאת על מנת למנוע התארכותם של ההליכים המשפטיים בין הצדדים ולשים קץ לסכסוך המתמשך.

רקע עובדתי

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1 4. הנתבע (להלן: "האב") ואם התובעת (להלן: "האם"), שניהם חוזרים בתשובה, נישאו זל"ז
2 כדמו"י ביום 27.1.2010. מנישואיהם אלה נולדה לבני הזוג (להלן: "הצדדים") בתם ת. צ. ה., ילידת
3 14.10.2010 (להלן: "הקטינה").

4
5 5. חיי הנישואין של הצדדים נקלעו למשבר זמן קצר לאחר שנשבעו אמונים זל"ז. האם טוענת
6 כי האב התגלה כאדם שתלטן ואלים, אשר נקט כלפיה וכלפי הקטינה באלימות, הן מילולית והן
7 פיזית. לדברי האם, האב השליט בבית הצדדים אווירת פחד ואימה, בדרך זו שנתקף זעם וקמה
8 כל אימת שהאם לא סיפקה את מבוקשו.

9
10 6. עם היוולדה של הקטינה, עזבה האם את בית הצדדים בבני ברק, ועברה להתגורר לתקופה קצרה
11 אצל אמו של האב על מנת שתסייע לה בטיפול הקטינה. לטענת האם, גם שם התפרץ האב באלימות
12 וניסה לתקוף אותה, אולם אמו של האב גוננה עליה. האם טוענת כי אף בבית הוריה, לשם נמלטה
13 מפניו של האב, שב האירוע על עצמו כאשר האב ניסה לתקוף אותה בזמן שהקטינה הייתה אחוזה
14 בין זרועותיה.

15
16 7. לאחר מספר ניסיונות תקיפה מצד האב ומחשש לחייה, פנתה האם למחלקת הרווחה
17 בנס-ציונה ובהמשך הגישה לבית המשפט בראשון-לציון בקשה להוצאת צו הגנה. האב הורחק מבית
18 הצדדים לשבוע ומאוחר יותר ניתן צו הדדי לשלושה חודשים.

19
20 8. האב מצדו טוען כי לפני הנישואין סוכם בין הצדדים כי הוא ילמד בכולל כמחצית היום, ובמחצית
21 השנייה יסייע בכלכלת הבית. לטענתו, זמן קצר לאחר הנישואין החלו להיווצר מתחים בינו לבין
22 האם, לאחר שאביה של האם הביע את השגותיו על הסיכום שנערך בין הצדדים ודרש
23 כי האב ישקיע את כל זמנו ומרצו בעבודה ובפרנסת הבית.

24
25 9. עוד טוען האב כי זמן קצר לאחר נישואי הצדדים, נהגה לספר לו האם כי היא חולמת בשנתה
26 כי הוא מתכנן לרצוח אותה. בהמשך, לדברי האב, מצבה הנפשי של האם החמיר, ולדוגמה הוא
27 מתאר מקרה לפיו באחת הנסיעות המשותפות האם ביקשה שיעצור את הרכב בצד, ואז פתחה
28 בריצת אמוק. לדברי האב, לאחר הלידה שקעה האם בדיכאון עמוק אשר לוהה בחרדות כי בכוונתו
29 לפגוע בה ובקטינה. לגרסתו, האם עמדה על סירובה להסתייע בטיפול מקצועי.

30
31 10. הצדדים התגרשו זמ"ז ביום 9.1.2013.

32
33 11. האם, לטענתה, עוסקת כמנהלת משאבי אנוש בחצי משרה ומרוויחה בין 2,500 ל-3,000 ₪
34 בחודש. מנגד, האב עוסק לטענתו במהלך היום בתחום המחשבים והאינטרנט, כאשר בערב הוא
35 מלמד בהתנדבות. לדבריו, הוא משתכר כ-3,000 ₪ בקירוב. בשנים האחרונות, כך טוען האב, צנחו

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1 הכנסותיו לשפל בשל רוויה בשוק. האב כופר בטענת האם כי הוא משתכר כ-10,000 ₪ בחודש ומציין
2 כי אין בידיה כל ראייה עובדתית לכך.

3
4 12. האם מתגוררת כעת בשכירות עם בתה הקטינה והגישה בקשה למזונות בסכום של 5,530 ₪ לפי
5 הפירוט הבא: כלכלת הקטינה 1,200 ₪; השתתפות יחסית במדור 630 ₪; הוצאות יחסיות של
6 החזקת המדור 700 ₪; ביגוד והנעלה לקטינה 300 ₪; הוצאות רפואיות 100 ₪; מטרנה וטיטולים
7 600 ₪; מעון 2,000 ₪.

8
9 13. מנגד, האב טוען כי הינו חולה כרוני במחלות "קוליטיס", "קרוהן" ו"אוסטיאופורוזיס" ונזקק
10 לטיפול בכדורים. לדבריו, בשל מחלותיו הוא מחויב להיות בטיפול רפואי ובהשגחה מתמדת המונעת
11 ממנו להשתכר כאדם מן המניין (העתקי אישורים בדבר מחלתו צורפו לכתב ההגנה והם מסומנים
12 כנספח 2).

13
14 14. עקב מצבו הרפואי וקשייו לעבוד בצורה סדירה, טוען האב כי נקלע לחובות גדולים ולא בכדי
15 רמת החיים של הצדדים בעת נישואיהם הייתה מינימאלית ביותר. לטענת האב, סך חובותיו נאמד
16 בלמעלה מ-10,000 ₪. כמו כן, הוא נושא בהוצאות קבועות (תרופות, תשלום לביטוח לאומי
17 והשתתפות בהוצאות הדירה האחרת של אמו, שם הוא מתגורר).

18
19 15. אשר על כן, האב מבקש להתחשב במצבו הרפואי ובמצבו הכלכלי כאחד, ולחייבו במזונות
20 מינימאליים לטובת הקטינה.

21
22 סקירת ההליכים הקודמים

23
24 16. הצדדים מנהלים ביניהם מספר הליכים במקביל: מצד האם הוגשה תביעת מזונות לקטינה
25 (תמ"ש 48354-05-11 – נושא ההליך הנוכחי), וכן תביעת משמורת (תמ"ש 48388-05-11) מיום
26 26.5.2011. זאת ועוד, הוגשה על-ידה תביעה לקביעת הסדרי ראייה בפיקוח (תמ"ש 56724-11-13)
27 מיום 28.11.2013; מצד האב הוגשה תביעה לקביעת הסדרי ראייה (תמ"ש 45858-06-11) מיום
28 27.6.2011, וכן תביעת משמורת (תמ"ש 1127-08-13) מיום 1.8.2013. בתוך הוגשו תלונות הדדיות
29 במשטרה על אלימות כלפי הקטינה והוצאו צווי הגנה.

30
31 17. בדיון בתביעות המזונות והמשמורת שנערך ביום 1.11.2011, נאמר על-ידי ב"כ האם כי
32 היא והקטינה מתגוררות בדירה שכורה שעלות הוצאותיה מסתכמת ב-2,500 ₪. כמו כן, נאמר
33 כי הקטינה נמצאת במעון שעלות הוצאותיו מסתכמת ב-826 ₪.

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1 18. האב טען כי הוא לומד בכולל ומקבל על כך בתמורה 500 ₪ בחודש. הוא הבהיר כי עקב מחלותיו
2 במל"ל קבעו לו 20% נכות, אולם אינו זכאי לקצבה והוא פועל להגדלת אחוזי הנכות. בדיון שבה
3 ועלתה המחלוקת בין הצדדים בנוגע לשיעור השתכרותו של האב בתקופת הנישואין. האב הכחיש כי
4 השתכר כ-10,000 ₪ בחודש והציג מסמכים אשר הצביעו על הכנסה נמוכה מזו.

5
6 19. בנסיבות אלה, קבעה חברתי כב' השופטת עליסה מילר כי הקטינה תימצא בחזקת האם
7 והאב יישא במזונות זמניים של הקטינה בסך 2,100 ₪, החל מיום 26.5.2011 ומדי 26 בחודש
8 לאחרי. כמו כן, נקבע כי ניתן לקזז סכומים ששולמו על חשבונות המזונות מסך חוב המזונות שנוצר
9 מיום הגשת התביעה. האב נדרש לשאת בתשלום החוב בארבעה תשלומים שווים ורצופים, כאשר
10 הראשון שבהם ביום 26.11.2011.

11
12 20. עוד נקבע כי הוצאות רפואיות חריגות של הקטינה, הוצאות אשר אינן מכוסות על-ידי ביטוח
13 בריאות ממלכתי, ישולמו על-ידי הצדדים בחלקים שווים. במידה שלא תהיה הסכמה בדבר נחיצות
14 הטיפול וזוהות המטפל, יכריע רופא המשפחה או רופא מומחה בתחום.

15
16 21. ביום 9.1.2013 אישר בית הדין הרבני האזורי בתל-אביב הסכם גירושין שערכו הצדדים ביניהם,
17 והעניק לו תוקף של פסק דין. בהסכם נאמר, בין היתר, כי סכום מזונות הקטינה יעמוד על 1,500 ₪
18 בחודש, כאשר החובות בגין מזונות העבר יקוזזו לסכום של 15,000 ₪.

19
20 העובדות הצריכות לעניין ותמצית טענות הצדדים

21
22 עמדת האב

23
24 22. לאור ההסכמות שאליהן הגיעו הצדדים, בין היתר, בנוגע למזונות הקטינה, ולאור העובדה
25 שהסכמות אלה זכו לתוקף של פסק דין בבית הדין הרבני בתל-אביב, מבקש האב להורות על סגירת
26 תיק המזונות המתנהל בבית משפט זה.

27
28 23. טוען האב כי אין לבית משפט הסמכות לבטל הסכם שניתן על-ידי ערכאה שיפוטית מקבילה, בין
29 היתר מתוך עיקרון כיבוד הדדי בין הערכאות. לדבריו, הדרך הנכונה של האם לערער ולהשיג על פסק
30 הדין של בית הדין הרבני האזורי היא באמצעות עתירה לבית הדין הרבני הגדול בירושלים.

31
32 עמדת האם

33
34 24. האם טוענת כי חתמה על הסכם הגירושין, כפי שהוכתב על-ידי האב, מתוך עושיק ומצוקה קשה,
35 זאת לאחר שהאב השתמש נגדה במתן הגט ככלי להפעלת לחץ. לדבריה, האב ניצל את חולשתה כדי

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1 להבהיר לה באופן שאין לפרשו אחרת, כי אם לא תחתום על ההסכם לא ייתן לה גט וישאירה עגונה
2 למשך שנים רבות.

3
4 25. לגרסת האם, היא הייתה מוכנה להסכים לכל תנאי שהציב האב, ובלבד שתקבל ממנו את גיטה.
5 תמיכה לכך, ניתן למצוא לדבריה בעובדה שהסכימה כי מזונות הקטינה יהיו בשיעור של
6 1,500 ₪ בחודש ובלא שהאב יתחייב לשאת במחצית מההוצאות הרפואיות של הקטינה – זאת
7 בזמן שבית המשפט פסק לקטינה מזונות זמניים בסך 2,100 ₪ וכן חייב את האב לשאת
8 במחצית מההוצאות הרפואיות.

9
10 26. האם טוענת כי לבית הדין הרבני לא הייתה הסמכות לאשר את ההסכם ולהעניק לו תוקף של
11 פסק דין, מכיוון שהיה ידוע לו כי מתנהלת תביעה למזונות הקטינה בבית משפט זה, ומתוך עיקרון
12 כיבוד הערכאות ההדדי היה עליו להותיר את ההכרעה לבית המשפט לענייני משפחה.

13
14 27. טוענת עוד האם כי בהסכם שקיבל תוקף בבית הדין הרבני קיימים סעיפים הנוגדים את תקנת
15 הציבור. לדבריה, סעיף 6 להסכם פסול מעיקרו בקובעו כי "האישה מתחייבת שלא לתבוע כל תביעה
16 בנושא הגירושין בהוצל"פ במשך 3 שנים מיום מתן הגט ומבקשת שהבעל יעשה מאמץ לשלם ככול
17 יכולתו מעבר לסכום הנ"ל למען הבת המשותפת".

18 לטענת האם, הוא הדין בנוגע לסעיף 9 להסכם הקובע כי "האישה מתחייבת להקפיא תוך 10 ימים
19 את כל התיקים הקיימים בגין מזונות הקטינה בהוצל"פ ובכפוף להסכם זה".
20 טוענת האם כי הסעיפים הללו מקפחים בהיותם חוסמים את זכות הגישה שלה לערכאות, זכות אשר
21 הוכרה בפסיקה כזכות-על – ולפיכך אינם ברי-תוקף משפטי.

22
23 28. זאת ועוד, האם טוענת כי אף אם יוחלט להיצמד להסכם ככתבו ובלשונו, אזי על-פי סעיף 8
24 להסכם, "הסמכות לדון בכל העניינים הקשורים להסכם זה יהיו בבית הדין הרבני בתל-אביב למעט
25 הנושאים האמורים בסעיף 4 להסכם זה – עניין משמורת הילדים ומזונות הקטינה".
26 האם טוענת כי סעיף זה מדבר בעד עצמו, שכן אין רלוונטיות לעובדה שבית הדין הרבני העניק
27 להסכם הגירושין תוקף של פסק דין. משכך, מדגישה האם, התביעה למזונות הקטינה חייבת להידון,
28 בהתאם לסיכום, בבית משפט זה.

29
30 29. למעלה מכך, האם קובלת כי האב לא עמד בהסכם ככול שהדבר נוגע להעברת תשלומים עליהם
31 התחייב בהסכם, קרי: 1,500 ₪ בחודש עבור מזונות הקטינה, וכן 750 ₪ מדי חודש בגין חוב
32 המזונות מהעבר. נוכח זאת, האם פתחה בהליכי הוצל"פ נגד האב. לטענתה, בהתנערות האב
33 מהנכתב בהסכם יש כדי ללמוד על כך שחתם על המסמך בלא שהיה בכוונתו למלא אחר סעיפיו.

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

דיון והכרעה

30. נקודת המוצא בענייני המעמד האישי הינה כי הסכם גירושין אשר נערך ונחתם בין בני זוג, טעון אישור של בית משפט לענייני משפחה או בית דין רבני, כמצווה בחוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973. בית משפט לענייני משפחה מוסמך להעניק תוקף של פסק דין להסכם הגירושין,

ולו בלבד שאינו כורך בתוכו את עניין הגירושין. בית המשפט או בית הדין הרבני לא יאשרו את ההסכם ויעניקו לו תוקף של פסק דין בטרם וידאו כי הצדדים מבינים את משמעות ההסכם, כי חתמו עליו מתוך שלמות ומרצונם החופשי, כי הוא מגן על האינטרסים של הילדים הקטינים, וכי סעיפי ההסכם אינם נוגדים את תקנת הציבור.

עיקרון כיבוד הערכאות ההדדי

31. בנידון דידן הוגש הסכם הגירושין לבית הדין הרבני האזורי בתל-אביב, הסכם הטומן בחובו סעיף המתייחס למזונות הקטינה, וכפועל יוצא מתעוררות שאלות מהותיות באשר לכשרות ולתקפות ההסכם. ראשית, ההסכם נערך ביום 9.1.2013 והוגש באותו המועד לאישור בית הדין הרבני, בעוד שבבית משפט זה הוגשה תביעת המזונות לקטינה זמן רב קודם לכן, ביום 26.5.2011. מכאן, טוענת האם כי לבית הדין הרבני לא הייתה הסמכות לאשר את ההסכם המתייחס כאמור למזונות הקטינה, נוכח עיקרון כיבוד הערכאות ההדדי, והיה עליו למסור את העניין להכרעתו של בית המשפט.

32. על עיקרון כיבוד הערכאות ההדדי עמד בהרחבה בית המשפט העליון בבג"ץ 8497/00 פלמן נ' פלמן, פד"י נז(2) 118 (2003). נאמר שם כי יש לקוות שבתי המשפט לענייני משפחה ובתי הדין הרבניים ישכילו להפעיל את שיקול הדעת המסור בידיהם מכוח עיקרון הכיבוד ההדדי בין הערכאות על מנת לצמצם מראש את היקף המקרים שעשוי להתפתח בהם מאבק סמכויות. וכך נכתב בעמ' 132:

"הלכה ידועה היא כי כאשר אחת משתי הערכאות – בית הדין הרבני או בית המשפט לענייני משפחה – קנתה סמכות לדון בעניין שנתבע בפניה כדין, הערכאה האחרת לא תיזקק לאותו העניין אף אם נתונה לה סמכות שיפוט מקבילה. כיום מעוגנת הלכה זו בסעיף 25 (ב) לחוק בית משפט לענייני משפחה, תשנ"ה-1995."

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

33. נקבע כי על מנת שלא יינתנו הכרעות סותרות מצד בית המשפט ומצד בית הדין הרבני בתביעות שהוגשו בפני שתי הערכאות באותו עניין, ההכרעה שניתנה בערכאה שהקדימה לפסוק בעניין נשוא התביעה – היא ההכרעה המחייבת ואין בלתי כל זמן שלא בוטלה או נהפכה בערעור שהוגש כדין (ראו: ע"א 359/75 יהלומי נ' יהלומי, פ"ד לא(2) 025; ע"א 659/78 בוטניק נ' בוטניק, פ"ד לג(2) 488; בד"מ 1/81 נגר נ' נגר, פ"ד לח(1) 365; בג"ץ 387/85 שרעבי נ' בית הדין הרבני הגדול לערעורים, פ"ד מ(2) 813).

34. במקרה דא עסקינן, עינינו הרואות כי בית הדין הרבני פעל שלא בסמכות ולא יכול היה לאשר את ההסכם נשוא המחלוקת, שעה שתביעת המזונות לקטינה נידונה בבית משפט זה ואף ניתנה החלטה בעניין המזונות הזמניים. על בית הדין הרבני היה להפנות את הצדדים לאישור ההסכם בבית משפט זה, או למצער לאשר את ההסכם נשוא המחלוקת בלא שייכללו בו סעיפים המתייחסים לעניין מזונות הקטינה. לטעמי, די בעובדה שבית הדין הרבני התעלם ו/או לא ייחס חשיבות לכך שנושא המזונות נידון בבית משפט זה, כדי לראות באישור ההסכם ובמתן התוקף של פסק שניתן לו כבטלים מעיקרם.

35. כבר נאמר כי כיבוד הדדי בין הערכאות השונות אינו עניין של נימוסים בלבד, כי אם חיוני הוא לקיומה של מערכת שיפוט תקינה, לא כל שכן בתחום המשפטי הרגיש של ענייני המעמד האישי שבמסגרתו שתי ערכאות שיפוטיות מתרוצצות בקרבה של המערכת המשפטית (ראו: פרשת נגר לעיל). עוד נאמר כי כיבוד הדדי נובע מן הצורך למנוע התערבות של בית המשפט במלאכתו של בית הדין, ולהפך, וכי התרוצצות של בעלי הדין בו בזמן בערכאות השונות אינה הולמת את כבודם של בתי המשפט ובתי הדין והיא נוגדת את הסדר הציבורי (ע"א 167/63 ג'ראח נ' ג'ראח, פ"ד יז 2617).

36. הררי מילים באו ונכתבו בגנות השיטה הנהוגה במשפט הישראלי ואשר מכונה בשפת היומיום "מירוץ סמכויות" [ראו לדוגמה: א. רוזן צבי, "הלכת 'הכריכה' ומירוץ הסמכויות' והשפעתם על המשפחה ודיני משפחה", עיוני משפט יד (תשמ"ט) 67]. במסגרת השיטה הנהוגה מקדמת דנא פועל כל אחד מבני הזוג להקדים את האחר בהגשת תביעה לערכאה הנוחה עבורו, וחדשות לבקרים עדים אנו לכך כי מירוץ זה, הגורם לעתים קרובות למחול שדים, יוצר מאבקים אימתניים בין בעלי הדין השונים לעניין הסמכות השיפוטית.

37. לא אחת ניתן לטעות כי עבור בעלי הדין המאבק האמיתי הוא על זהות הערכאה שתדון בתביעה שבעניינם, ולא על המחלוקות הצומחות מן התביעה עצמה. בשנים האחרונות רווחה הדעה, המשוללת כל יסוד לטעמי, כי יש בערכאה אחת להטיב עם בעל דין מסוים יותר מאשר הערכאה האחרת, מתוך הנחה כי הזהות המגדרית של היושבים בדין היא אשר תשליך על גורל התביעה. קצרה היריעה מלהציג דוגמאות שיש בהן להפוך דעה זו על פיה.

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1 כך או כך, עד אשר המחוקק לא יאמר את דברו בצורה נחרצת ויקבע באופן שאינו משתמע לשני
2 פנים את אופן חלוקת הסמכויות בין בית המשפט לענייני משפחה לבין בית הדין הרבני, אזי מרוץ
3 הסמכויות שריר וקיים, ועל כל ערכאה תמשיך להיות מוטלת החובה לנהוג כלפי הערכאה המקבילה
4 באצילות ובכבוד ולהימנע מלפגוע בסמכותה. דברים אלה ראויים שיחולו גם בענייננו.

5
6 האם הסכם הגירושין סותר את תקנת הציבור?
7

8 38. טוענת האם כי הסכם הגירושין שאושר על-ידי בית הדין הרבני וקיבל ממנו תוקף של פסק דין,
9 בטל מעיקרו בהיותו מכיל שני סעיפים הנוגדים את תקנת הציבור. האם קובלת כי סעיפים 6 ו-9
10 להסכם הינם פסולים ובלתי חוקיים כמשמעם בסעיף 30 לחוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973
11 (להלן: "החוק"). משכך, לטענתה, על בית המשפט להמשיך לדון בתביעת המזונות שהוגשה זה מכבר
12 ולהתעלם מפסק הדין של בית הדין הרבני. זאת ועוד, טוענת האם כי לפי סעיף 4 להסכם, נקבע כי
13 הסמכות בעניין מזונות הקטינה תהיה מסורה בידי של בית משפט לענייני משפחה.
14 מפאת חשיבותו של ההסכם לצורך הדין, אביא את סעיפיו השנויים במחלוקת ככתבם וכלשונם:

15 "1...

16 ... 2

17 ...3

18 4. משמורת הילדים והמזונות מעתה והלאה יישארו בסמכותו הבלעדית של ביהמ"ש.

19 ... 5

20 6. האישה מתחייבת שלא לתבוע כל תביעה בנושא הגירושין בהוצל"פ במשך 3 שנים מיום מתן

21 הגט...

22 ...7

23 8. הסמכות לדון בכל העניינים הקשורים להסכם זה יהיו בבית הדין הרבני ת"א, למעט הנושאים
24 האמורים בסעיף 4 להסכם זה – עניין משמורת הילדים ומזונות הקטינה.

25 9. האישה מתחייבת להקפיד תוך 10 ימים את כל התיקים הקיימים בגין מזונות הקטינה בהוצל"פ
26 ובכפוף להסכם זה".

27
28 39. בטרם אתייחס לטענות האם בעניין הסעיפים השנויים במחלוקת, אציין כי לא נעלמה מענייני
29 העובדה שבקשתה של האם מבית המשפט לבטל את פסק הדין של בית הדין הרבני ולהמשיך את
30 ניהול התביעה בעניין מזונות הקטינה שהגישה דכאן, אין היא מעוגנת בדין.

31 לשון אחר, התביעה המקורית שהוגשה על-ידי האם בעניין מזונות הקטינה אינה מתייחסת כלל
32 להסכם הגירושין, ולפיכך היה עליה להגיש תביעה בפני עצמה לביטול פסק הדין שניתן על-ידי
33 בית הדין הרבני. לעניין זה יאים הדברים שנאמרו בבג"ץ 6103/93 סימה לוי נ' בית הדין הרבני הגדול
34 בירושלים, פ"ד מח(4) 591 (1994):

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1 "המבקש לבטל פסק-דין המושתת על הסכם, חייב להצביע על פגם מהותי שנפל בהסכם – פגם
2 העשוי להביא לביטולו של הסכם על-פי משפט החוזים – כגון תרמית, טעות, הטעיה, כפייה וכיוצא
3 באלה. תקיפת פסק הדין תבוא על דרך תביעה מקורית שתוגש לערכאה השיפוטית שנתנה את פסק
4 הדין הראשון".

5
6 40. הנה אפוא ניתן ללמוד כי תביעה לביטול הסכם אשר זכה לתוקף של פסק דין תוגש לערכאה
7 שאישרה את ההסכם, ובמקרה שבפנינו המדובר בבית הדין הרבני האזורי בתל-אביב.
8 אף אם אניח לרגע בצד כי שגה בית הדין הרבני באישור ההסכם שהובא בפניו מעצם היותה של
9 התביעה מתנהלת בבית משפט זה, הרי שגם אילולא כך, נוכח הטענות הממשיות בדבר סעיפים
10 הנוגדים את תקנת הציבור, הנני סבורה כי לבית משפט זה מסורה הסמכות לדון בתביעה, הגם
11 שבית הדין הרבני הוא זה שאישר את ההסכם בין הצדדים והעניק לו תוקף של פסק דין.

12
13 41. אכן, כפי שנוכחנו בפרשת סימה לוי, על כתפי האם הייתה מוטלת החובה להגיש תביעה בפני
14 עצמה לביטול ההסכם של בית הדין הרבני, ולא להסתפק בבקשה על דרך של תגובה לבקשת האב
15 לאישור ההסכם. לא התעלמתי אף מההחלטה שניתנה מיום 3.6.2013 ובה קבעה חברתי
16 כב' השופטת מילר כי מאחר שלא הוגשה תביעה לביטול ההסכם, השאלה בעניין הסמכות – האם
17 מסורה לבית משפט לענייני משפחה או לבית הדין הרבני – אינה רלוונטית.
18 חרף זאת, על מנת להימנע מהארכה מייגעת של ההליכים, שנמשכים ממילא זמן רב, ועל מנת
19 להימנע מגרימת סבל מיותר לצדדים, בעיקר לקטינה הנקרעת בין שני עולמות ואשר נושא מזונותיה
20 הוא-הוא אשר נידון על הכף, מצאתי לנכון להתייחס לבקשת האם כאילו שהוגשה על דרך של תביעה
21 לביטול ההסכם שאושר בבית הדין הרבני.

22 סבורתני כי נסיבותיו המיוחדות של העניין עולות בקנה אחד עם דבריו האלמותיים של
23 כב' השופט צבי ברנזון, כי הפרוצדורה אינה מיטת סדום שבה מקצצים את רגליו או מתיזים את
24 ראשו של בעל הדין כדי להכניסו לתוכה כנכה או כבר מינן. הפרוצדורה היא מסגרת רחבה וגמישה
25 למדי הניתנת לתיקון בלי לגרום עוול לבעל הדין האחר, ועל בית המשפט להרשות תיקון כזה
26 בנדיבות וברחבות [ע"א 189/66 ששון נ' קדמה בע"מ, פ"ד כ(3), 477, 479 (1966)].

27
28 42. פסק דין המאשר ומעניק תוקף להסכם הוא למעשה פסק דין שתוכנו ומהותו נוצרו בצלמם
29 של הצדדים. טענה לפגם בכריתת ההסכם, המהווה גרעין של פסק הדין, מועלית במסגרת
30 הנורמטיבית של דיני חוזים המקבצים בתוכם סעיפים ספציפיים לביטול הסכמים בגין פגמים שונים
31 בכריתתם. מכאן, שהסכמים שקיבלו תוקף של פסק דין ניתנים לביטול אם נפל פגם בכריתתם (א.
32 גורן, סוגיות בסדר דין אזרחי, מהדורה שמינית 2005, 312).

33 בענייננו, ניתן לראות כי האם טוענת כי סעיפים 6 ו-9 הינם פסולים מחמת עושק וסתירת תקנת
34 הציבור, ומשכך היא מבקשת מבית המשפט שלא לאשר את ההסכם (יוער כי מדובר בניסוח כושל
35 של התובעת, שכן אין בית המשפט מאשר/לא מאשר את ההסכם שממילא אושר על-ידי בית-הדין

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1 הרבני. דומתני כי התובעת התכוונה בבקשתה שבית המשפט יבטל את ההסכם ואת פסק הדין שניתן
2 בעטיו, ולראיה ציינה כי היא מעוניינת שההליך בתביעת המזונות לקטינה ימשיך להתנהל כסדרו
3 בבית משפט זה עד אשר ייקבעו המזונות הקבועים).

4
5 43. בית המשפט אינו יכול להשלים עם הסכם שסעיפיו סותרים באופן משווע את תקנות הציבור.
6 סעיף 6 להסכם הגירושין בין הצדדים בא למעשה לחסום את דרכה של האם לערכאות. למען
7 הבהירות והדיוק, בסעיף האמור מצוין כי האם מתחייבת שלא לתבוע כל תביעה בנושא הגירושין
8 בהוצל"פ במשך שלוש שנים מיום הגט. לא לחינם נכתב, כנראה לפי דרישת האב, כי דווקא הדרך
9 להוצל"פ תהיה חסומה בפני האם.

10 עסקינן באב הנמנע מלזון את בתו בצורה סדירה, ומאז היוולדה של הקטינה נצברה לחובתו יתרת
11 חוב גדולה בהיקפה בגין אי-תשלום המזונות. בהיותו מכיר את העובדות לאשורן, ידע האב כי
12 הדרך היחידה של האם לגבות את התשלומים של דמי המזונות לבתה היא באמצעות ההוצל"פ.
13 לפיכך, בדרך פסולה שאין להשלים עמה בשום אופן, הציב האב מכשול בפני האם וניסה לגדוע
14 באיבה את זכותה הטבעית לתבוע אותו בגין אי עמידתו בתשלומי המזונות.

15
16 44. אף סעיף 9 להסכם מקומם באותה מידה וזעקה של פסלות בוקעת מתוכנו. לפי סעיף זה,
17 על האם להקפיד תוך 10 ימים את כל התיקים המתנהלים נגד האב בהוצל"פ בעניין מזונות הקטינה.
18 עתה אין עוד צורך לנו בספקולציות ובהערכות שונות היות שיצא המרצע מן השק. פירושם של
19 דברים, כי נגד האב מתנהלים הליכי הוצל"פ בגין התנערותו מתשלום המזונות לקטינה, ובניסיון
20 נואש למלט את נפשו מהביצה הטובענית הוא הכתיב סעיף בהסכם שבמסגרתו כל ההליכים
21 בהוצל"פ יוקפאו. עד אימתי יוקפאו? אין לאיש מאיתנו לדעת.
22 אין בהסכם כל התייחסות באשר למועד התפוגה של ההקפאה. הגיוני היה להניח כי ההקפאה תעמוד
23 בתוקפה עד אשר יפרע האב את התשלום האחרון של החוב במסגרת פריסת התשלומים שבהם
24 התחייב לעמוד. ודוק, האב לא טרח לעמוד בהסכם, שהוא עצמו כך נראה דאג לנסח, לא העביר
25 לקטינה את תשלומי המזונות המופחחים שעליהם סיכם עם האם (1,500 ₪ לחודש), ונהג באדישות
26 כאילו כל אשר תואר עד כה אין נוגע בו ואין מתייחס אליו.

27
28 45. למקרא הסעיפים הרלוונטיים בלשון הפשוטה שבה נוסחו, אפשר לטעות כי אין נגלית אל מול
29 עינינו חסימה מוחלטת שהוצבה בפני האם לכשתרצה לממש את זכות הגישה לערכאות. ואולם, לא
30 כך היא. ההתחייבות שעליה חתמה האם ולפיה אסור עליה לפנות להוצל"פ מציבה בפניה הלכה
31 למעשה מחסום מפני הגישה לבית המשפט. מדובר לכל הדעות בסעיף פוגעני ופגום מיסודו, על אחת
32 כמה וכמה בהיותו תקף בנוגע לאם בלבד. הווה אומר, כי האב עצמו אינו כפוף לסעיפים האמורים
33 בהסכם ויוכל לפנות לכל ערכאה שיפוטית ככול שיעלה בדעתו.

34

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1 46. לבד מהנזק הממשי שנגרם לאם כתוצאה מההסכם האמור, פוגעת תניה המציבה מכשול בפני
2 גישה לערכאות גם בערכי החברה הדמוקרטית בישראל. פגיעה זו מעוררת שאט נפש ועולה כדי
3 סתירה של תקנת הציבור. בפסיקה נקבע בשורה של מקרים כי תקנת הציבור פירושה כי הגישה אל
4 בית המשפט חייבת להיות סלולה בפני כל אדם המעוניין לקבל את יומו. בהקשר זה, ראוי להביא
5 דברים שנאמרו [בע"א 3833/93](#) לוי' נ' לוי, פ"ד מח(2) 862:

6
7
8 "אין זה סביר או רצוי שאדם לא יהיה רשאי לאכוף את זכותו בערכאה של משפט, והזכות תישאר
9 בידו ככלי אין חפץ בו, או שיראה עצמו נאלץ לפנות לדרכים נלוזות לשם מימוש הזכות. גישה
10 חופשית ויעילה אל בית המשפט היא זכות יסוד, אף אם עדיין אינה כתובה עלי חוק יסוד, ובית
11 המשפט אמור להגן עליה כמו על זכויות יסוד אחרות. מכאן נובעת המדיניות הראויה כלפי הוראה
12 חוזית המתיימרת לחסום את הדרך אל בית המשפט או להניח מכשולים של ממש על דרך זאת.
13 ראשית, יש מקום לחזקה שהצדדים לחוזה לא התכוונו
14 למנוע תביעה על פי החוזה בבית המשפט. בהתאם לכך, בית המשפט יהיה נוטה לפרש הוראה כזאת
15 באופן שיסלק את המחסום או המכשול מעל הדרך אל בית המשפט. שנית, אם פירוש כזה אינו
16 אפשרי בנסיבות המקרה, עשוי בית המשפט לפסוק כי ההוראה סותרת את תקנת הציבור, לפי [סעיף](#)
17 [30 לחוק החוזים \(חלק כללי\)](#), ולפיכך היא בטלה".

18
19
20 ראו גם התייחסות [בע"א 733/95](#) ארפל אלומיניום נ' קליל תעשיות בע"מ, פ"ד נא (3), 577:

21
22 "מדיניות ראויה היא זו שאינה נועלת דלת בפני מי שמבקש סעד מרשות שיפוטית. הנגישות לרשויות
23 השיפוטיות נובעת מן התפיסה שבמשטר דמוקרטי הפונקציה המוסדית הראשונית המוטלת על
24 הרשות השופטת, ואשר בגינה נוצר וקיים מוסד בית המשפט, היא הפונקציה של הכרעה בסכסוך'
25 (מתוך מאמרו של הנשיא אגרנט 'תרומתה של הרשות השופטת למפעל החקיקה' [37], עמ' 256)".

26
27 47. מכל המקובץ עד כה, ניתן לקבוע באפס יד כי סעיפים 6 ו-9 להסכם שהביאו הצדדים
28 לאישור בית הדין הרבני הינם סעיפים הסותרים במובהק את תקנת הציבור בהיותם מציבים מכשול
29 ממשי בפני האם לממש את זכות הגישה לערכאות.

30 בעצם החלת האיסור לפנות להוצל"פ, נשמטת זכותה ו/או יכולתה של האם לגבות את תשלומי
31 המזונות לקטינה באמצעות ההוצל"פ, שכן האב צבר חוב רחב בהיקפו ואינו עושה רושם כמי
32 שמתכוון לעמוד בהתחייבויותיו. בנסיבות הללו, נחה דעתי כי יש לראות בסעיפים האמורים כבטלים
33 מעיקרם, וזאת בהתאם להוראות [סעיף 30 לחוק החוזים](#). היות שהסעיפים השנויים במחלוקת
34 מהווים את עיקר ההסכמות בין הצדדים, ראיתי לנכון לבטל את ההסכם כולו.

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1 48. במאמר מוסגר, אציין כי למקרא ההסכם מראשיתו ועד סופו נראה כי ישנה לכאורה
2 א-סימטריה בין התוכן לבין המשמעות. מתקבל הרושם כי ההסכם נכרת בחופזה בהיותו ערוך בכתב
3 יד וגדוש במחיקות אשר בצדן חתימות המשורבטות בידי האם. אפשר כי תוצאה זו מקורה בלחץ של
4 הצדדים להגיש את ההסכם לאישור בית הדין הרבני לשם קבלת תוקף של פסק דין.
5 מכל מקום, בעוד שבסעיף 2 קבעו הצדדים כי מזונות הקטינה יהיו בשיעור של 1,500 ₪ לחודש,
6 סעיף 4 מקנה לבית משפט לענייני משפחה הסמכות הבלעדית לקבוע מעתה והלאה בענייני
7 המשמורת ומזונות הקטינה. יוצא אם כן, שבית המשפט אינו מחויב לסכום אשר נקבע על-ידי
8 הצדדים עצמם, אלא רשאי לקבוע כל סכום שנראה לו נכון בנסיבות העניין.
9 הצירוף "מעתה והלאה" הנזכר בסעיף הרלוונטי נועד לעקר את סמכותו של בית המשפט לפני כריתת
10 ההסכם ובמהלכו, אך זוכה לתחולה כבר ביום שלמחרת יצירת המסמך. משמע, כי אם ההסכם נכרת
11 לצורך ענייננו ביום 9.1.2013, ובחלוף הזמן התגלעה מחלוקת בנוגע למזונות הקטינה, הרי
12 שבסמכותו של בית המשפט לקבוע כל דבר ועניין הנוגעים לעצם מזונות הקטינה, ולבטח אינו מחויב
13 לסיכומים שהושגו בין האב לבין האם.

14
15 עריכת הסכם גירושין הבא על חשבון טובת הקטינה

16
17 49. משקבעתי את קביעת הפסלות בנוגע לסעיפים השנויים במחלוקת ומשהכרזתי על בטלות
18 ההסכם כולו, מתייתר הצורך לערוך דיון מקיף בעניין יסודות הפגמים שנפלו לטענת האם בכריתת
19 הסכם הגירושין כמשמעתם בפרק ב' של [חוק החוזים \(חלק כללי\)](#).

20
21 עם זאת, אני חשה חובה להביע את עמדתי על התנהלות האב והאם בצוותא חדא, ככול שזו נוגעת
22 להסכם שנערך ביניהם והוגש לאישורו של בית הדין הרבני. העובדה שהאם טוענת כי סכום המזונות
23 לקטינה, 1,500 ₪ לחודש, נקבע בעקבות הסכם גירושין אליו הגיעו הצדדים, מעלה חשש כי כמו
24 במקרים אחרים שבהם הוסכם על המזונות אגב הסכם הגירושין, גם במקרה זה נדחקו
25 צרכיה של הקטינה בשל האינטרסים של הוריהם הקשורים ברצונם להתגרש (ראו: מ"א
26 (באר-שבע) 2186/96 ואן אמרינגן נ' ואן אמרינגן, פורסם בתקדין, מיום 20.2.1997).

27
28 50. בית המשפט העליון קבע זה עידן ועידנים כי הסכם בין הורים אשר הוסכם בו על מזונות ילדיהם
29 אינו מחייב את הילדים ואין בו כדי לשלול מהם את הזכות להגיש תביעה עצמאית למזונות, כאשר
30 התביעה מוגשת על-ידי האם כאפוטרופסית שלהם (ראו: ע"א 756/76 חטב נ' חטב, פ"ד לב(2), 470;
31 וכן: ע"א 411/76 שר נ' שר, פ"ד לב(1), 449).

32 בהקשר לכך, נקבע כי הסכם שנערך בין ההורים אינו מחייב את ילדיהם אף אם קיבל תוקף
33 של פסק דין. על מנת שהסכם כזה יחול על הילדים חייב עניין מזונותיהם להיות נדון בנושא בפני
34 עצמו, כאשר ברור שטובת הילד עומדת לנגד עיניהם של כל הנוגעים בדבר (ראו: ע"א 328/84 צארום
35 נ' צארום, פ"ד לח(4), 136). עוד נקבע כי הסכם גירושין בין הורים שבו הוסכם על מזונות הילדים

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1 אינו מחייב את הילדים שלא היו צד לו, והילדים רשאים לתבוע את מזונותיהם בבית משפט לענייני
2 משפחה (ראו: ע"א 544/82 חממי נ' חממי, פ"ד לח(3), 605).

3
4 51. לאור פסיקות אלה נשאלת השאלה, במנותק מסעיפי ההסכם שניצב בפנינו ואשר נמצאו כאמור
5 גומים, האם העובדה שההסכם שערכו הצדדים בעניין מזונות הקטינה ואושר על-ידי
6 בית הדין הרבני בסמוך למתן הגט, מונעת מבית משפט לענייני משפחה לדון בסוגיה? על שאלה זאת
7 ניתן לקבל מענה מקיף וממצה בע"א 289/82 דאובה נ' דאובה, פ"ד לו(4), 625. וכך נאמר שם:

8
9 "השאלה, אם המערערות היו צד להליכים בבית הדין, שאלה שבעובדה היא, ועל המשיב, שטען זאת,
10 נטל ההוכחה להוכיח זאת. בדרך כלל, דבר היותו של קטין צד להליכים נקבע על-פי האמור בכתב
11 התביעה, כפי שהוגש לבית הדין, והשאלה הנשאלת היא, אם הקטין מופיע בו כתובע אם לאו. אך
12 לעתים, אף כי אין הקטין נכלל כצד פורמאלי לדיון על-פי כתבי הטענות, בפועל נדונה תביעתו לגופם
13 של דברים, ובית הדין הכריע בה. בנסיבות כאלה, כשמוכח, שעל-פי תוכנו של הדיון, התקיים בפועל
14 דיון כהלכתו בתביעת הקטין למזונות, וניתנה בו החלטה, יש מקום לראות בכך הליכים, בהם הקטין
15 היה צד, ויש בהם לחייבו. כך פסק בית-משפט זה מפי כבוד השופט שמגר (כתוארו אז) בע"א
16 1552/78], וכך הוא בענייננו. אמנם, תביעת המזונות הוגשה לבית הדין על-ידי האם כתביעה שלה,
17 ללא שהמערערות צוינו כתובעות, אך במהלך הדיון, סמוך לאחר תחילתו, הודיעה האם מפורשות,
18 שלעצמה אינה תובעת מזונות, אלא לילדות

19 בני הזוג בלבד. לאחר מכן נמשך הדיון, ובו פירטו הצדדים ובאי-כוחם עובדות, החשובות לעניין גובה
20 המזונות – ולעובדות אלה עוד אשוב – ולאחר מכן נתן

21
22 בית הדין את פסקו, על-פיו חייב את המשיב לשלם לאם למזונות בנותיהם את הסכום כאמור. בשלב
23 שדן בית הדין והחליט, אם יש מקום לפסוק מזונות ובאיזה סכום, עמדה לפניו רק הדרישה למזונות
24 לקטינות-המערערות".

25
26 52. בית המשפט קבע לא אחת כי על מנת שיהיה תוקף מחייב לפסק דין כלפי קטין בעניין מזונותיו
27 הניתן על-ידי בית הדין הרבני, לא סגי בכך שאחד ההורים נטל על עצמו את המלאכה לייצגו בתביעה
28 כזאת, או להסכים בשמו לפסק הדין שניתן למזונותיו. אם הדבר נעשה במסגרת יישוב סכסוך
29 והסדר היחסים בין בני הזוג, בלא שתביעתו של הקטין הייתה נושא בפני עצמו כשהיא לבדה לנגד
30 עיני בית המשפט, בדיוק כפי שעולה מהמקרה דא עסקינן, אזי לא יינתן לו תוקף
31 מחייב כלפי הקטין (ראו: ע"א 404/70 עברון נ' עברון, פ"ד כח(1), 373).

32
33 53. ההלכה האמורה נקבעה על רקע ריבוי של מקרים שבהם הורים כרכו בהסכם שנערך ביניהם את
34 עניין המזונות של ילדיהם הקטינים, זאת בשעה שלנגד עיניהם עמדה טובתם האישית ושאיפתם
35 להביא על פתרון את המחלוקות במסגרת הליך הגירושין. במקרים מעין אלה קיים החשש

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1 שבמסגרת הרצון לפתור את הסכסוכים והמדון ביניהם, לא הציבו ההורים בראש מעיניהם את
2 חשיבות הצרכים והאינטרסים של הקטינים. על מנת להפיג עננה זו נקבע בפרשת עברון כי יש
3 להקפיד על הפרדה בין ענייניהם של ההורים לענייניהם של ילדיהם הקטינים ולוודא שהאינטרסים
4 המנוגדים של ההורים וילדיהם לא יתערבבו אלה באלה. על מנת שהדברים הללו ייצאו מן הכוח אל
5 הפועל, לא רק שחובה כי עניין מזוונותיהם של הקטינים יעמוד בפני עצמו אלא מן הראוי שיידון
6 בתביעה נפרדת של הקטין למזונותיו.

7
8 54. בפרשת שר, שהוזכרה לעיל, משך ידיו כב' השופט מאיר שמגר, כתוארו אז, מהקביעה כי יש
9 להגיש תביעה נפרדת מטעמו של הקטין כתנאי לכך שפסק דין בבית הדין הרבני יהווה מעשה בית דין
10 לגביו. עם זאת, הודגשה החשיבות בדבר הצורך שיתקיים דיון נפרד וספציפי בעניין הקטין, אף
11 במסגרת תביעת הגירושין, וזאת כערובה לכך שטובת הקטין תהיה נר לרגליו של בית המשפט בבואו
12 לשקול את טובתו של הקטין ואת צרכיו האישיים.

13
14 55. למותר לציין כי בנידון דידן לא התקיים אף אחד מהתנאים שהובאו כמפורט. המועד שבו נערך
15 ההסכם, 9.1.2013, הוא המועד שבו ניתן הגט לצדדים. ניתן לפרש זאת כי ההסכם נערך בקלות ראש
16 ובפזיזות הנפש, תוך שמטרה אחת מנחה את הצדדים, כל אחד מהם לפי מטען האינטרסים שלו –
17 קבלת הגט. בפסק הדין המתומצת שניתן על-ידי בית הדין הרבני לא נמצאה התייחסות, ולו כמלוא
18 הנימה, לעניין טובת הקטינה ולחשיבות שיש למלא אחר צרכיה.
19 מקל וחומר לא נערך דיון נפרד בעניין הקטינה, ובלשון זהירה אומר כי בית הדין הרבני לא הטח
20 כובד משקלו בעניין טובת הקטינה ויש להצר על כך שלא בחר להציבה בראש סדר עדיפויותיו.
21 אף מטעמים אלה, מן הראוי לבטל את פסק הדין של בית הדין הרבני.

22
23 56. בקצירת האומר, אתייחס לנסיבות שבעטיין נכרת הסכם הגירושין. האם טענה כי נאלצה

24
25 להגיע להסכם עם האב בעניין המזונות לקטינה מכיוון שזה הבהיר לה באופן שאינו יכול להשתמע
26 לשני פנים כי היה והסכם ביניהם לא ייחתם בתנאים שנקבעו על-ידו, אזי יימנע מלתת לה את גיטה.
27 בתצהיר שצירפה האם לבקשתה ושנערך על-ידי הטוען הרבני יעקב קלמן – הוא אשר ייצגה בבית
28 הדין הרבני – העיד הלה כי האב איים בצעקות בבית הדין הרבני כי יעגן את האישה ויסרב ליתן לה
29 גט פיטורין אף במחיר שיצטרך לשבת מאחורי סורג ובריה.

30 בהמשך, כך סיפר מר קלמן, התרצה האב ליתן לאם את גיטה, אך התנה זאת בכך שחוב המזונות
31 מהעבר בסך 35,000 ₪ יקוזז לכדי 15,000 ₪ בלבד, אשר ייפרעו בתשלומים שווים של 750 ₪ מדי
32 חודש. מר קלמן העיד כי האם סירבה תחילה לתנאי שהציב לה האב לקבלת הגט, קרי: העמדת
33 תשלום המזונות לקטינה על סך 1,500 ₪ לחודש. ואולם, לטענתו, מחשש פן יבולע לאם ותיאלץ
34 להיות עגונה למשך שנים רבות, היא נאותה להסכים לסעיפי ההסכם ולחתום עליו.

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

57. מעיון בתיק על שלל צרופותיו, התרשמתי כי גרסת האם ולפיה חתמה על ההסכם מתוך לחץ ועל מנת להבטיח את קבלת הגט, הינה גרסה מהימנה ומדויקת ובחירתי לקבלה במלואה. לעומתה, לא השתכנעתי מגרסת האב כי האם חתמה על ההסכם מתוך רצון ובהסכמה חופשית. אמנם, לא מצאתי יסודות בטענותיה של האם לעילת העושה, אך הכול יסכימו כי התנהגותו של האב בעריכת ההסכם והשתמטותו מתשלום המזונות, מעידות כי אין ניצב לנגד עינינו שה תמים. קרוב לוודאי כי אלמלא הפעיל האב מכבש של לחצים בדרכים עקלקלות לשם מתן הגט, האם לא הייתה חותמת על ההסכם. על כל פנים, בכל המתואר לעיל אין כדי להעלות או להוריד מעצם הקביעה כי יש לבטל את פסק הדין שניתן בבית הדין הרבני בעטיו של ההסכם, מכל הטעמים האחרים אשר הובאו כמפורט דלעיל.

חיוב במזונות הקטינה; המסגרת המשפטית

58. על-פי [סעיף 3\(א\) לחוק לתיקון דיני המשפחה \(מזונות\), תשי"ט-1959](#), כל אדם חייב במזונות ילדיו לפי הדין האישי החל עליו. הדין החל על הצדדים שבענייננו הוא הדין העברי, העושה הבחנה בין מזונות הכרחיים לבין מזונות מדין צדקה. הלכה היא שכאשר מדובר בילדים עד גיל 15 האב לבדו חייב לשאת בצרכיהם ההכרחיים, ומעבר לכך חייבים האב והאם בחלוקה שווה מדין צדקה (ראו: [ע"א 591/81 פורטוגו נ' פורטוגו](#), פ"ד לו (3) 449, 461). היות שענייננו בקטינה בת 3 וחצי, שהינה מקטיני קטינים, האב חייב לזון אותה באופן אבסולוטי בכל צרכיה ההכרחיים. צרכים אלה הוגדרו כדברים בסיסיים שבלעדיהם הילד אינו יכול להתקיים (פרשת פורטוגו). בפסיקה מאוחרת יותר, נקבע כי הצרכים הבסיסיים הינם מזון, ביגוד, הנעלה, מדור והוצאות רפואיות הכרחיות (תמ"ש 13990/96 פלונית נ' אלמוני (לא פורסם)).

59. הלכה ידועה היא כי גם כאשר יכולת ההשתכרות של האב מועטה, הוא מחויב לשאת בתשלום מזונות מינימאלי עבור הצרכים ההכרחיים של הקטינה. תשלום זה נע כיום בין 1,250 ל-1,400 ש"ח, אשר כולל הוצאות מדור והחזקתו וחינוך [ראו: [בר"ע \(ת"א\) 1895/02](#) בן עמי נ' משיח (פורסם בנבו, מיום 20.1.2013); ע"מ (י-ם) 789/05 ד.ע. נ' ע.י (פורסם בנבו, מיום 16.1.2006); [תמ"ש \(נצרת\) 10211/06](#) ע.כ.ס נ' ע.ו.נ (פורסם בנבו, מיום 10.1.2011); [תמ"ש \(ת"א\) 45124-02-12](#) א.ז. נ' ג.ס (פורסם בנבו, מיום 29.5.2013)].

60. נפסק כי יכולתו של האב לשאת במזונות הזכאים להם אינה נקבעת על פי הכנסתו המוגבלת והמצומצמת, אלא על פי יכולתו למצות את כישוריו ולהגדיל את הכנסתו בכל עבודה ואף על סמך נכסיו ההוניים, הן אלה המצמיחים פירות והן אלה הניתנים למימוש בכסף (ראו: [בע"א 130/83](#) פרייס נ' פרייס, פ"ד לח(1) 721); [ע"א 239/85](#) עמיצור נ' עמיצור, פ"ד מ(1) 147, 153).

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1 בע"א 393/83 דלי נ' דלי, פ"ד לח(3), 613, נאמר כי גם אם האב אינו עובד כרגע, מחובתו לעמוד
2 בתשלום מזונות הקטינים ולמלא אחר צרכיהם הבסיסיים. בע"א 53/83 רונקין נ' רונקין, לח(1),
3 151, נפסק כי אין אדם יכול להיתלות בכך כי הינו עובד רק 3-4 שעות ביום וליהנות מכל העולמות
4 על חשבון האישה והילדים. עליו להתכבד ולהוסיף בעבודתו ובכל עבודה אחרת כדי לקיים את
5 חובותיו כלפי בני משפחתו.

6
7 61. במסגרת האיזון ההולם בהערכת גובה המזונות שעל אב לשלם לילדיו (מעבר לצרכיהם
8 הבסיסיים), יש ליתן משקל ליכולתו הכלכלית ולצרכיו שלו [ראו: ע"א 6765/95 קרמר נ' קרמר;
9 ע"א 5128/95 לוי נ' לוי (פורסם בנבו, מיום 20.5.1996); ע"א 7986/95 פולוניצקי נ' פולוניצקי (פורסם
10 בנבו, מיום 6.5.1997)]. מעבר לכך, פסיקת המזונות צריכה להיעשות על דרך איזון כולל
11 של הכנסת המשפחה מכל המקורות [ראו: בע"מ 5750/03 אוחנה נ' אוחנה (פורסם בנבו, מיום
12 8.6.2005; להלן: "הלכת אוחנה"); וגם: בע"מ 2433/04 צינבוי נ' צינבוי (לא פורסם); להלן:
13 "הלכת צינבוי"]].

14
15 62. בכל הקשור להוצאות מדור והחזקתו, בפסיקה נהוג לחייב את האב בהוצאות אלה בגין קטינה
16 אחת בהיקף של 1/3 מההוצאות. יש אשר רואים בהחזקת המדור צרכים הכרחיים ויש אשר רואים
17 בה צרכים מדין צדקה, תלוי בנסיבות העניין (ע"א 52/87 הראל נ' הראל, פ"ד מג(4) 201, 205; ע"א
18 764/87 אוהר נ' אוהר (לא פורסם); תמ"ש (ת"א) 104840/00 אי"ב נ' ב"א (פורסם בנבו, מיום
19 21.7.2003).

20
21 63. לעניין הצהרון, הרי שבפסיקה נקבע שדמי טיפול יכולים למצוא ביטוי הן בטיפול הישיר של
22 האם והן בתשלום לאם עבור הוצאותיה לשמירה אצל מטפלת או במעון, בהיותם הזרועה הארוכה
23 של האם (ע"א 378/80 יצהר נ' יצהר, פ"ד לה(1), 328). בהתאם למשפט העברי, דמי הטיפול בקטיני
24 קטינים הינם חלק בלתי נפרד ממזונות הילדים ולא ממזונות אמם [ראו: בר"ע (ת"א) 79/96 דרור נ'
25 דרור (לא פורסם)]. עם זאת, נקבע כי חיוב בדמי טיפול אינו אבסולוטי ויש להתאימו ליכולותיהם
26 הכלכליות של ההורים [תמ"ש (ת"א) 53/96 סרור נ' סרור (לא פורסם)].

27
28 64. במקרה דנן עותרת האם למזונות בסך של 5,530 ש"ח עבור הקטינה, וכן מבקשת לחייב את האב
29 בהוצאות רפואיות אשר אינן כלולות בביטוח הרפואי שלהם. מנגד, האב טוען כי תביעת האם בעניין
30 הוצאות הקטינה רצופה בבדותות; לדבריו, ההוצאות לא נתמכו באסמכתאות הנוגעות להיקף
31 מזונות הקטינה. נוכח זאת ובצירוף טענתו בדבר מצוקתו הכלכלית ובעיותיו הבריאותיות, האב
32 מבקש מבית המשפט לפסוק על חיובו במזונות מינימאליים שאינם עולים על 1,200 ש"ח.

33
34 השתכרות האם

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1 65. בכתב התביעה נאמר כי האם הינה עובדת בצה"ל כקצינת יח"צ ובמסגרת זו משתכרת
2 כ-5,300 ₪ בממוצע בחודש. כמו כן, האם ציינה כי היא מקבלת קצבה מהביטוח הלאומי עבור
3 הקטינה בסכום של 150 ₪. האם צירפה 11 תלושי שכר ממקום עבודתה המתייחסים לתקופה שבין
4 חודש 2/2010 לבין חודש 1/2011. בחינה של תלושי השכר לימדה דווקא כי שיעור שכרה נע על ציר
5 של 4,300 ₪ בקירוב, למעט חודש אחד (6/2010) שבו שכרה של האם עמד על 6,847 ₪, תוצאה של
6 הפרש ניכויים.

7
8 66. אלא מאי, בחלוף הזמן מיום הגשת התביעה בחודש מאי 2011 ועד הדיון ביום 27.4.2014
9 (לשם הנוחות, ייקרא מעתה "הדיון"), האם סיפרה כי עזבה בינתיים את הצבא אחרי שהרתה
10 ונאלצה לשהות בביתה בשל שמירת היריון. לשאלת בית המשפט על מהות עיסוקה כיום, השיבה
11 האם כי הינה עובדת כמנהלת משאבי אנוש בחברה בראשון-לציון בהיקף של חצי משרה.
12 בעדותה אמרה כי הינה משתכרת בין 2,500 ל-3,000 ₪ בחודש, אולם לא הציגה ולו תלוש שכר אחד
13 שיש בו כדי לאשר את אמיתות דבריה. אף מסמך המאשר כי האם אכן מועסקת על-ידי חברת
14 משאבי האנוש בראשון-לציון נעדר מידיה. באשר לגובה קצבת הילדים, האם אמרה כי מקבלת
15 לידיה 175 ₪ מדי חודש מהביטוח הלאומי.

16
17 67. יצוין כי האב ויתר בדיון על חקירת האם בעניין יכולת ההשתכרות שלה, כך שיש להתייחס אל
18 הסכום שבו נקבה בדרך של אומדנא.

19
20 השתכרות האב

21
22 68. גם באשר ליכולת ההשתכרות של האב, רב הנסתר על הנגלה. למקרא כתב ההגנה ולשמע
23 טענותיו של האב בעל פה, לא השכלתי לרדת לשורשם של דברים ולפענח מהו מקור פרנסתו
24 וכיצד הוא מתקיים למחייתו. חלוף הזמן נתן אותותיו גם באשר למצבו הכלכלי של האב, זאת
25 בהיותם של התיאורים אשר העלה בכתב הגנתו חסרי רלוונטיות בחלקם לעצם ימים אלה.
26 לפיכך, אך מתבקש לבחון את מדדי השתכרותו של האב בהתאם לשתי תקופות שונות: האחת,
27 עד מועד הגשת ההגנה; השנייה, מהמועד האמור ועד הדיון.

28
29 69. בכתב ההגנה טען האב כי בשל היותו איש דתי ומאמין, הוא לומד בישיבה בחלק הראשון
30 של היום ובתמורה לכך מקבל 500 ₪. בחלק השני של היום, כך נטען בכתב ההגנה, האב עוסק
31 כעצמאי בעיצוב ובבניית אתרי אינטרנט. בכתב ההגנה הציג האב דוח רווח והפסד, חתום בידי
32 רו"ח, ואשר מתייחס לשנת 2010. מהדוח עולה כי הכנסותיו הגלובאליות באותה שנה עמדו על 8,086
33 ₪, ובניכוי הוצאות שוטפות בגובה 1,034 ₪, עמד הרווח הנקי של האב על 6,805 ₪.

34
35 נוסף על כך, נטען כי האב עבד במקביל כשכיר והרוויח כ-5,000 ₪ בלבד במשך כל אותה שנה.

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1
2 70. יתר על כן, בדוח שצירף האב לכתב התביעה ואשר מתייחס להכנסות והוצאות בשנת 2011,
3 מופיעות הכנסות בסכום של 1,470 ₪ בלבד. בכפיפה אחת, ציין האב כי באותה שנה הפסיק לעבוד
4 כשכיר. לטענתו, יוצא שאם יתבצע שקלול של הכנסותיו באותן שנים (כאמור, 2010 ו-2011) ואותם
5 הסכומים שהרוויח יחולקו להכנסות חודשיות, הרי שבמהלך 2010 השתכר האב כ-980 ₪ בחודש,
6 בעוד שבמהלך 2011 השתכר בממוצע 210 ₪ בלבד (נתונים, כאמור, הנכונים עד מועד הגשת כתב
7 ההגנה).

8
9 71. לשאלת בית המשפט, השיב האב בדיון כי כיום הינו עובד בתחום המחשבים והאינטרנט בחלקו
10 הראשון של היום ומשתכר "בסביבות 3,000 ₪", כלשונו. יודגש כי טענה זו לא נתמכה
11 על-ידי האב בשום ראיה: הוא לא הציג תלוש שכר או דוח הכנסות והוצאות חתום בידי רו"ח,
12 כמקובל בתביעת מזונות. כך או אחרת, האב הוסיף בעדותו כי בחלקו השני של היום הוא מלמד
13 בהתנדבות. הוא הדף את טענת האם כי כושר השתכרותו הינו 10,000 ₪ בחודש, והבהיר כי הטענה
14 משוללת כל יסוד. בהקשר זה, אציין כי גם האם וגם באת כוחה, עו"ד מתת פלסנר,
15 לא ידעו לבסס את הטענה בדבר יכולת ההשתכרות האמורה של האב. ראו דברים שאמרה
16 עו"ד פלסנר:

17
18
19 "אני אמנם לא כתבתי את תביעת המזונות, האמירה שהוא משתכר 10,000 ₪ מבוססת על כך
20 שבתקופת הנישואין הוא הביא הביתה שיקים שהסכום עליהם היה סביב 10,000 ₪ ואמר לה (לאם
21 – א.א.א) שהרוויח את זה מבניית אתרים. זה לא סתם נכתב, זו גם הערכה שזה מה שהוא עושה
22 היום, היא יודעת שבוזה הוא עוסק גם היום. אין לה אסמכתאות. אם היה לה כסף לקחת חוקר
23 פרטי, היא הייתה עושה את זה ומראה לבית המשפט לאן הוא הולך בוקר אחרי בוקר".
24 (עמ' 7, שורות 13-18 לפרוטוקול הדיון מיום 27.4.2014).

25
26 72. האב דבק בטענותיו בדבר מצבו הכלכלי, וסיפר כי בשנים האחרונות פחתו הכנסותיו בשיעור
27 ניכר בשל רוויה במדיה האינטרנטית. לטענת האב, מצבו הכלכלי העגום אינו מאפשר לו להתקיים
28 כשאר האדם בהיותו סוחב על גבו חובות שהלכו ונערמו ככול שמצבו הבריאותי הידרדר בשנים
29 האחרונות. בכתב ההגנה פירט האב את חובותיו: 4,612 ₪ לביטוח לאומי; 2,200 ₪ לחברת "קשר
30 רנט"; 2,000 ₪ לחברת NETCAST; 692 ₪ לקופת חולים; 204 ₪ לחוב למע"מ. כמו כן, האב פרס
31 את מסכת הוצאותיו החודשיות: 1,200 ₪ בגין השתתפות בהוצאות הדירה של אמו; 450 ₪ בגין
32 תרופות הכרחיות מפאת מחלותיו; 200 ₪ בגין ביטוח רפואי. חשוב לציין כי חובות אלה נכונים
33 למועד הגשת כתב ההגנה, בעוד שבדיון עצמו האב לא הציג תמונה עדכנית של חובותיו, וממילא לא
34 גיבה אותם בראיות הנדרשות:

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

- 1
2 "ש. טענת שרובצים עליך חובות די גדולים.
3 ת. אני מסדר אותם.
4 ש. החובות מסתכמים בסכום של בערך 10,000 ₪.
5 ת. קצת יותר. יש לי בבנק לאומי חובות, במקום 12,000 סידרתי סכום של 7,000 ₪. חוב שאינו
6 קשור אליי אלא להורי. חוב לביטוח לאומי אישי בערך בסכום של 10,000 ₪. אין לי נכסים, תוכניות
7 חסכון על שמי.
8 ש. איך אתה משלם על התרופות שלך?
9 ת. אמא שלי עוזרת לי. אני משלם את הסכום של 2,100 ₪. אני מציג מסמך פירוט חשבון לחייב
10 מזונות לשנת 2013, של המל"ל".
11 (שם, עמ' 6, שורות 9-17).
12
13 73. יוער כי האב לא הניח הסבר כלשהו בפני בית המשפט מדוע חובות שאין הוא יצר אותם, חובות
14 הקשורים לטענתו להוריו, רובצים בכל זאת על כתפיו. מכל מקום, אינני מקבלת את טענת האב כי
15 חובותיו עולים על סך של 10,000 ₪; אף אם אניח שחובות האב שרירים וקיימים – וכאמור על האב
16 הייתה מוטלת החובה להוכיח זאת – הרי שחישוב על דרך האומדנא מביא לתוצאה של 9,500 ₪
17 בלבד.
18
19 74. האב הזכיר חזור ושוב את עובדת היותו אדם חולה כרוני במחלות "קוליטיס", "קרוהן"
20 ו"אוסטיאופורוזיס", המחייבות אותו להיות במעקב רפואי ומונעות ממנו לעבוד בצורה סדירה. האב
21 הדגיש כי בשל חיסרון כיס אמו מסייעת לו ברכישת תרופות הכרחיות והזכיר כי הביטוח הלאומי
22 קבע לו נכות בשיעור של 20%. אמנם, אחוזי הנכות הללו אינם מוכיחים את האב בקצבה כלשהי, אך
23 לטענתו הוא פועל להגדלת אחוזי הנכות על מנת שיוכל להיתמך בסיוע כספי מהמל"ל.
24
25 75. לצורך חיזוק טענתו בדבר מצוקתו הכלכלית, הדגיש האב כי הוא מתגורר בבית השייך לאמו,
26 היות שאין ידו משגת בשכירת דירה ובהחזקתה. עם זאת, האב נמנע מלהסביר כיצד עולה בידו לגייס
27 סכומי כסף לטובת השתתפות חודשית בהוצאות הדירה של אמו, 1,200 ₪ בחודש כטענתו, וזאת
28 בשעה שסכום דומה נמנע מלשלם עבור מזונות הקטינה. לשאלת בית המשפט, השיב האב כי הוא
29 דווקא משלם את המזונות כסדרם, אולם תשובתו לימדה כי אין האמת שגורה בפיו:
30
31 "ש. אתה מתגורר עם אמך ואתה משתתף בהוצ' החזקת הדירה. למה אתה לא משלם את המזונות
32 של בתך?
33 ת. אני כן משלם את המזונות.
34 ש. שילמת אי פעם? מאז אותו הסכם גירושין שנערך ואושר בבית הדין הרבני, כמה שילמת?"

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1 ת. שילמתי בחודשים הראשונים 1,500 ₪ על פי ההסכם. אח"כ הגיעה החלטת כב' השופטת מילר,
2 להעלות לסכום של 2,100 ₪, שילמתי את הסכום הנ"ל עד
3 לאוקטובר 2013. לאחר מכן היות והגברת נקנסה והגשתי להוצאה לפועל את
4 הקנס, הם עצרו לה את חשבון הבנק היא פנתה לביטוח לאומי בבקשה לקבל
5 את הכסף משם. מאז יש לי הסדר עם ביטוח לאומי".
6 (עמ' 6, שורות 1-8 לפרוטוקול הדיון מיום 27.4.2014)

7

8 76. גרסתו של האב בדבר עמידתו בתשלום המזונות אינה עולה בקנה אחד עם העובדות, ומשכך
9 אינה מהימנה עליי. לפי האב, הוא שילם את המזונות בחודשים הראשונים –
10 1,500 ₪ מדי חודש – בהתאם להסכם. בהמשך, לטענתו, כאשר כב' השופטת מילר החליטה להעלות
11 את סכום המזונות ל-2,100 ₪ בחודש, התקשה לעמוד בנטל.
12 אלא שלא דק פורתא בדברי האב. ההחלטה על תשלום המזונות הזמניים שאותם קבעה השופטת
13 מילר באה הרבה לפני ההסכם שאותו הזכיר האב, הוא הסכם הגירושין שהובא לאישור בית הדין
14 הרבני, ולא ההפך. רוצה לומר: גרסתו של האב אינה מתיישבת מבחינה כרונולוגית, שכן ההסכם
15 שערך עם האם קיבל תוקף של פסק דין ביום 9.1.2013, וזאת בזמן שההחלטה של השופטת מילר
16 ניתנה ביום 1.11.2011. הנה לנו, כי האב אינו משכתב את ההיסטוריה כי אם מעוות את העובדות
17 בהבל פה וביד זדונית, הופך אותן על תלן, ולו כדי להצטייר כצדיק שדרכו היא דרך הישר.

18

19 77. משלל התיאורים של האב, לא שוכנעתי כי הינו מתפרנס אך ורק מעבודות בעיצוב אתרי
20 אינטרנט, אשר תמורתן הוא מרוויח סכומים שאינם נושקים לתקרת שכר המינימום.
21 עדותו הייתה רצופת סדקים ונראה לי שהאב הפריז בתיאור קשייו ובהעדר יכולותיו הכספיות.
22 הדעת נותנת כי אדם המשתכר כ-3,000 ₪ בחודש יתקשה להחזיק את ראשו מעל פני המים
23 ולהתקיים בכבוד, כאשר מתוך סכום זה הוא מפריש 1,200 ₪ לטובת חשתתפות בהוצאות הדירה
24 של אמו, וכן נושא בהוצאות רבות אחרות, חלקן קשור בהלוואות שנטלו הוריו. בכל הכבוד, אין
25 הקומץ משביע את הארי.

26

27 78. עם זאת, האמנתי למרבית תיאוריו של האב המתייחסים למצבו הרפואי, אף שלא הוכח כי
28 בעיותיו הבריאותיות מונעות ממנו לעבוד בצורה סדירה ולפרנס את עצמו ואת בתו הקטינה. כדבריו,
29 האב לא הוכר כזכאי לקצבה מהביטוח הלאומי ולא נקבע כי הוא מוגבל ביכולתו התעסוקתית.
30 משכך, לא מצאתי כל מניעה שימצא עבודה המבטיחה השתכרות גבוהה יותר
31 מעבודתו הנוכחית ולחלופין שישלב עבודה נוספת, לשם פרנסתו ופרנסת בתו.
32 כמו כן, אין אני מקבלת את עמדת ב"כ האב כי הפוטנציאל שלו תואם את השכר שמרוויח כיום,
33 3,000 ₪ בחודש כטענתו. נהוג לומר כי אדם קרוב אצל עצמו. ואולם, במקרה של האב מחובתו

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1 אף לדאוג למזונותיה של בתו הקטינה. אין בידי להשלים עם מצב שאדם הסובל ממיעוט הכנסה, ועל
2 כתפיו רובצת אחריות כבדה לזון את בתו רכת השנים ולספק את כלל צרכיה, יציע עצמו בהתנדבות
3 בשעות הערב, תהיה המטרה נעלה ככול שתהיה, זאת כאשר יש לאל ידו למצוא
4 עבודה נוספת לשם הגדלת מקור הכנסתו.

5
6 79. הגם שהוא נושא עמו בעיות רפואיות אשר יש בהן להגביל את תפקודו, התרשמתי כי האב
7 אינו מבין, וכי תימא אינו רוצה להבין, את גודל האחריות הרובצת לפתחו בדאגה לקטינה, ונוהג
8 כציפור דורר המנערת מכנפיה כל זיק של מחויבות.
9 הגחתו של ילד לעולם הינה רגע אחד נצחי של אושר מזוקק. יהיו אשר יעידו בקול גדול ומתוך ניסיון
10 כי אין דבר המשתווה בעוצמת ההתרגשות לרגע שבו נוצרה חיות אל מול עיניהם הדומעות והפכו
11 לראשונה בחייהם להורים. בעת המעמד מרנין הלב, קיבלו ההורים לא רק את הזכות ליהנות ממתנה
12 שאין יקרה ממנה, אלא גם את החובה לשמור על המתנה כבבת עיניהם. ומתנה זו, עדינה ומיוחדת
13 במינה, דורשת השגחה צמודה ומתמדת; בלילה וביום, בטוב וברע, באושר ובעוני, בשגשוג ובחולי.
14 בלתי נתפש ולא יעלה כדבר שהורה, הוא האב בענייננו, יחליט יום בהיר לפטור עצמו מהמחויבות
15 שהתחייב לה באהבה גדולה, ויחל לגלות אדישות וחוסר אכפתיות משווע כלפי יוצא חלציו; חוסר
16 אכפתיות שבה לידי ביטוי בהתנערות מתשלומי מזונות לקטין או בעיכובם.

17
18 80. אין האב יכול לגלגל עיניו השמיימה ולהצטדק כמי שנאמן הוא לתורה יותר מאשר נאמן
19 הוא לבתו. אף במקורות נכתב כי "אם אין קִמְחָ, אין תוֹרָה" (מסכת אבות ג', י"ז).
20 אמור מעתה, כי פרנסה קודמת לשיעורי תורה, ועל האב מוטלת החובה בראש ובראשונה למלא
21 את צרכיה הבסיסיים של בתו רכת השנים, ורק לאחר מכן לעשות למען עצמו ולמען תורתו.
22 אין בהכרח כי עבודה נוחה ומכניסה תיפול לידיו של האב כפרי בשל; ייתכן שיצטרך להתרוצץ אנה
23 ואנה, עד אשר ימצא מקור הכנסה נוסף, עד אשר יתמלאו ידיו באמצעים, עד אשר יבטיח סיפוק
24 מלוא צרכיה של בתו הקטינה וכלכלתה בכבוד.

25
26 הוצאות בגין צרכי הקטינה

27
28 81. אבחן עתה את צרכיה של הקטינה בהתאם לפירוט שהעלתה האם בכתב תביעתה ובהיצמדות
29 לפרמטרים שנקבעו בפסיקה כפי שהובאו דלעיל.

30
31 כלכלה ומזון:

32
33 81 א. בטבלת הצרכים המופיעה בסעיף 28 לכתב תביעתה, הציבה האם את סכום הכלכלה עבור
34 הקטינה על סך של 1,200 ₪ בחודש. פרט לכך, תבעה 600 ₪ בגין הוצאות על מטרנה וטיטולים.
35 בסיכום כולל, ההוצאה על כלכלה ומזון, לפי האם, נאמדת ב-1,800 ₪.

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1
2 81 ב. בהתחשב בעובדה שמאז מועד הגשת כתב התביעה (26.5.2011) גדלה הקטינה בשנתיים וחצי
3 כמעט, אין הסכום משערך נכונה את צרכיה הקטינה דהיום. הקטינה הינה בת 3 וחצי כיום, וילדים
4 בני גילה לא נזקקים על-פי רוב לטיטולים, בוודאי שלא למטרנה. משכך, 600 השקלים עבור הצרכים
5 הללו אינם ראויים להילקח בחשבון, ויש לגרוע אותם מסך ההוצאות. נותרנו אפוא עם תביעה של
6 1,200 ₪ בגין הוצאות כלכלה.

7
8 ג. האם לא פירטה כדבר דבור על אופניו את הוצאות הכלכלה של הקטינה, וממילא לא הציגה
9 אסמכתאות שהיה בהן לשפוך אור על הסכומים שהוציאה על בתה. בקביעת רכיב הכלכלה,
10 יש להביא בחשבון שהקטינה נמצאת כמחצית היום בצהרון המספק ארוחה אחת לפחות, כך
11 שהוצאותיה הכלכליות של הקטינה פוחתות בשיעור לא מבוטל. במצב דברים זה, אני סבורה כי
12 בשקלול הנתונים, יש לפסוק כי צרכי הכלכלה והמזון של הקטינה אינם עולים על 700 שקלים.
13 לטעמי, סכום זה עונה בהיקפו על הסעדת הקטינה וכלכלתה בשעות שבהן נמצאת היא בביתה.

14
15
16 ביגוד והנעלה:

17
18 81 ד. בטבלת הצרכים שבכתב התביעה נרשם כי הוצאות הביגוד וההנעלה של הקטינה בחודש
19 מסתכמות ב-300 ₪. סכום זה הוא סביר בעיניי, הגם שהאם לא הציגה קבלות/תדפיסים המעידים
20 על רכישת בגדים והנעלה לקטינה מאז היוולדה בסכום הנתבע.

21
22 81 ה. האב טען כי בעת נישואיו עם האם התקיימו הם בדוחק, כאשר כלכלת הבית התנהלה
23 בצמצום. הוא הדגיש כי לנוכח מצבם הכלכלי העגום, צרכיה של הקטינה סופקו ברמה בסיסית
24 ביותר. לצורך המחשת דבריו, תיאר האב כי בגדיה של הקטינה התקבלו ברובם על-ידי ארגוני חסד
25 שונים. לטענתו, הואיל והפרוטה לא הייתה מצויה בכיסו נבצר ממנו לרכוש עבור הקטינה בגדים
26 חדשים והנעלה חדשה.

27
28 81 ו. טענת האב ולפיה רוב הבגדים של הקטינה התקבלו מארגוני חסד שונים לא הוכחה על-ידי
29 האם. עם זאת, ברי כי פני הדברים השתנו מאז, שכן הקטינה גדלה במימדיה ונצרכה תחלופה
30 של בגדיה. בנסיבות אלה, אני סבורה כי סכום של 300 ₪ עבור ביגוד והנעלה עולה בקנה אחד עם
31 צרכיה של הקטינה.

32
33 חינוך/צהרון:

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

81 ז. בטבלת הצרכים נרשם סכום של 2,000 ₪ עבור המעון של הקטינה, אולם האם לא הציגה שום ביסוס לתביעה זו. היא אמנם צירפה לכתב התביעה אישור מיום 1.3.2011 כי הקטינה שוהה במעון "נאות מרגלית" בנס-ציונה, אך באישור האמור לא הוזכרה כלל העלות החודשית של המעון.

81 ח. זאת ועוד, ביום 1.11.2011, עת נקבעו המזונות הזמניים על-ידי כב' השופטת מילר, נאמר על-ידי בא כוחה של האם כי הקטינה נמצאת במעון שעלות הוצאותיו מסתכמת ב-826 ₪ בלבד. הנה כי כן, תביעה לסכום של 2,000 ₪ עבור הוצאות המעון קוּזְזָה במטה של קסם לכדי 826 ₪. הכיצד נעשה הדבר? אין לנו לדעת. אפשר רק לשער כי הסכום שתבעה האם מלכתחילה היה מופרז ולא שיקף נכונה את הוצאתה הכספית של האם בגין עלות המעון.

81 ט. יצוין שהקטינה נמצאת כיום במעון שעלותו מסובסדת. בדיון מיום 27.4.2014, העידה האם כי הינה משלמת 140 ₪ בלבד על מנת שהקטינה תשהה בצהרון עד השעה 14:00. לאחר שעה זו, סיפרה האם, היא אוספת את הקטינה לביתה. הנה לנו כי נישאל האם יש לחייב את האב בדמי טיפול? כמצוין דלמעלה, המשפט העברי קובע כי דמי טיפול בקטיני קטינים הינם חלק אינטגרלי ממזונות הילדים (ראו: פרשת דרור לעיל). עם זאת, נאמר כי חיוב בדמי טיפול אינו אבסולוטי ויש להתאימו ליכולותיהם הכלכליות של ההורים (ראו: פרשת סרור לעיל).

81 י. יש הרואים בחיוב שמעבר לשהייתו של קטין במסגרת ציבורית כחיוב שאינו עונה על הוצאות הכרחיות, אלא הוצאה שנועדה לאפשר יציאתה של האם לעבוד, ולפיכך יש לראות בה רכיב מדין צדקה [ראו: ע"מ (ת"א) 1018/99 פלוני נ' פלונית (פורסם בנבו: 25.5.1999)]. כך או כך, בנסיבות המקרה דא עסקינן, נראה לי כי אין מקום לחייב את האב בסכום כלשהו, הן בשל הסכום הפעוט שהאם משלמת בגין תוספת השעות בצהרון – ולא למותר לציין שלא הוצגה לגבי הסכום כל אסמכתא ראייתית – והן בשל מצבו האישי של האב. התוצאה היא שהתביעה להשתתפות בעלות המעון – נדחית.

הוצאות רפואיות:

81 יא. בכתב התביעה עותרת האם לחיוב הנתבע בהוצאות רפואיות בסך של 100 ₪ בחודש. הואיל ולא הועלתה כל טענה בדבר נחיצות צרכים רפואיים מיוחדים לקטינה, לא ברור על סמך מה נקבע הסכום ברכיב זה. לפיכך, נראה בעיניי כי סכום של 50 ₪ ישקף בצורה נכונה יותר את צרכיה הרפואיים של הקטינה.

מדור והחזקתו:

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

81 יב. מדור והחזקתו הם, כידוע, חלק בלתי נפרד מצרכיהם של קטינים. אין מחלוקת בין הצדדים
כי הנתבע חייב להשתתף בהוצאות מדורה של הקטינה, אולם שורש הגנתו של האב נוגעת לאי-
יכולתו לשלם את המדור ולא לטיעונו כי אין לאם עילה לחיבו. בעתירתה מבקשת האם לחייב את האב בסך של 1,330 ₪ לפי החלוקה הבאה: השתתפות יחסית
במדור בסך 630 ₪; הוצאות יחסיות של החזקת המדור בסך 700 ₪. במסמכים שצירפה לתביעתה
(יוער כי רב הנסתר בהם על הנגלה, ולטעמי אין במסמכים החסרים לבסס את התביעה להוצאות),
מופיע הסכם שכירות שעליו חתמה האם ביום 6.3.2011. ההסכם נכנס לתוקף מיום 15.3.2011 ועד
14.2.2012, והאם התחייבה לשאת בתשלום חודשי של 2,100 ₪.

81 יג. במהלך חקירתה בדיון, טענה האם בפני בית המשפט כי הינה משלמת עבור שכירות הדירה
2,900 ₪. האם לא הסבירה את הפער בין הסכום האמור לבין הסכום הנתבע בכתב התביעה, אף
שלא מן הנמנע כי מדובר בפער שמקורו בהעלאת מחירי השכירות בחלוף השנים. על כל פנים, האם
לא טרחה להציג הסכם שכירות מעודכן, לא צירפה אסמכתאות כאלה ואחרות אשר יאששו את
טענתה בדבר תשלום הסכום הגבוה בין השניים שציינה, וברי כי בית המשפט לא מכריע על-פי
אמירות אמורפיות, אלא על-פי ראיות המוצגות בפניו.

81 יד. יתרה מכך, אציין כי בכל הקשור להחזקת המדור האם לא הציגה קבלות ו/או אסמכתאות
ו/או מסמכים שונים אשר מעידים על הוצאותיה. היא אף לא פירטה את הוצאותיה כנדרש. אין כל
פירוט באשר לתשלום הארנונה, חשבון המים, החשמל, הגז וכיו"ב, וממילא לא צורפו לכתב
התביעה אסמכתאות חשבונאיות המעידות על תשלום כלשהו. הלכה ידועה היא כי הימנעות לא
מוסברת מלהניח בפני בית המשפט ראיות שהיה בהן כדי לתמוך בטענותיו של בעל דין מקימה חזקה
שאילו היו מובאות היו פועלות נגדו (ראו: [ע"א 548/78 שרון נ' לוי](#), לה(1) 736 (1980)).

81 טו. למעלה מן הנדרש, יצוין כי נוכח רצון הצדדים להביא לקצם את ההליכים המתמשכים
ביניהם, ניאותו הם לוותר על שלב ההוכחות והגיעו להסכמה כי תינתן הכרעה בעניין תשלום
המזונות, אף ללא ניהול חקירה בנוגע לרכיבי סכום התביעה.
בשים לב למצבו הכלכלי והבריאותי של האב, ולנוכח העובדה שהאם לא צירפה לכתב התביעה
ולתצהירה ולו מסמך אחד המעיד על הוצאות המדור ועל תשלומים הנוגעים להחזקת המדור,
נחה דעתי כי לעניין רכיב זה של המדור והחזקתו סכום של 600 שקלים הינו סביר בנסיבות העניין.
בקובעי סכום זה, לא התעלמתי מהעובדה שהאם נישאה בשנית ומתגוררת כיום עם בעלה והקטינה
תחת קורת גג אחת, דבר שיש בו להקל על הוצאותיה.

82. בסופו של יום, ולאחר ששקלתי בכובד ראש את מכלול הנתונים והנסיבות שהובאו בפניי, לרבות
את עמדת הצדדים ובאי כוחם, באתי לכלל קביעה כי יש להציב את תשלום המזונות של האב
לקטינה בגובה של 1,650 ₪ בחודש. סכום זה מגלם בתוכו הוצאותיה ההכרחיות של הקטינה לרבות

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1 הוצאות המדור והחזקתו. מעבר לכך, האב יישא במחצית מהוצאותיה הרפואיות של הקטינה,
2 הוצאות אשר אינן נכללות בחוק ביטוח ממלכתי.

3
4 83. באשר לחובות המזונות מהעבר, מצאתי לחייב את האב בסכום של 26,625 ₪. סכום זה
5 נקבע על בסיס הסיכום שהושג בין הצדדים לעניין תשלום חוב המזונות מהעבר, היינו 15,000 ₪,
6 בתוספת יתרת החוב שתפחה מיום עריכת הסכם הגירושין, 9.1.2013, ועד מתן פסק דין זה,
7 היינו: 15 חודשים ומחצה, בחישוב של 750 ₪ בחודש. כל תשלום אשר שולם מהיום שבו זכה הסכם
8 הגירושין לתוקף של פסק דין מבית הדין הרבני, יקוּזז מהסכום שברישא. האב יפרע את החוב
9 בתשלום של 750 ₪ מדי חודש בחודשו, החל מיום 20.5.2014, ועד סילוקו המלא של החוב.

10
11 84. לא אסתיר כי הקביעה בדבר שיעור המזונות החודשיים הייתה כרוכה בלבטים לא קלים.
12 בנסיבות אחרות, היה אך טבעי לפסוק כי המזונות הזמניים בשיעור של 2,100 ₪ לחודש אשר נקבעו
13 על-ידי חברתי כב' השופטת מילר מיום 1.11.2011 יהפכו למזונות קבועים, בהיותם משקללים נכונה
14 את כל הרכיבים שפורטו בפסיקה. דא עקא, אני סבורה כי סכום זה הינו למעלה מיכולותיו של האב
15 והערכתי כי לא היה משכיל לעמוד בו. פועל יוצא, כי הצדדים היו מוצאים עצמם במעגל קסמים
16 שאין יכולים הם לצאת ממנו, וברי כי הסובלת העיקרית הייתה הקטינה.

17
18 85. בקביעת גובה המזונות עמדה נר לרגליי החובה לערוך איזון בין צרכיה ההכרחיים של הקטינה
19 לבין זכותו של האב להתקיים בכבוד. זכות זו מוצאת מקום נכבד בחוק יסוד: כבוד האדם.
20 בשורה של פסקי דין נקבע כי כבוד האדם במובנו החוקתי, מקיף וכולל בתוכו זכות למינימום
21 של קיום אנושי בכבוד. בהקשר זה, כבוד האדם כולל את הזכות לקיום אנושי בכבוד הן בפרשות
22 שעוררו היבטים שליליים של הזכות והן בפרשות שעוררו את היבטיה החיוביים. לפיכך, נקבע
23 בפסיקה כי חיים בחרפת רעב, ללא קורת גג, תוך חיפוש מתמיד מנין יבוא עזרו של אדם, אינם
24 חיים בכבוד. מינימום של קיום בכבוד הוא תנאי לא רק לשמירה ולהגנה על הכבוד האנושי, אלא גם
25 למיצוי יתר זכויות האדם. וכך נפסק בבג"ץ 10662/04 סלאח חסן נ' המוסד לביטוח לאומי (פורסם
26 בנבו, מיום 28.2.2012):

27
28 "הזכות למינימום של קיום אנושי בכבוד מצויה בלבו ובגרעינו של כבוד האדם. חיים בחרפת רעב,
29 ללא קורת גג, תוך חיפוש מתמיד מנין יבוא עזרו של אדם, אינם חיים בכבוד. מינימום של קיום
30 בכבוד הוא תנאי לא רק לשמירה ולהגנה על הכבוד האנושי, אלא גם למיצוי יתר זכויות האדם. אין
31 כל פואטיקה בחיים בעוני ובמחסור. ללא תנאים חומריים מינימאליים, אין לאדם יכולת ליצור,
32 לשאוף, לבחור את בחירותיו ולממש את חירויותיו. במילותיו היפות של השופט י' זמיר, "אסור
33 שזכויות האדם ישמשו רק את האדם השבע. צריך שכל אדם יהיה שבע, כדי שיוכל ליהנות, למעשה
34 ולא רק להלכה, מזכויות האדם (בג"ץ 164/97 קונטרס בע"מ נ' משרד האוצר, אגף המכס והמע"מ
35 ואח',

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1 פ"ד נב(1) 289, 340 (1998); וראו עוד: גביזון, בעמ' 45: "לאדם שנאבק להשיג תנאי מחיה
2 מינימאליים אין חופש של ממש לחתור להשגת יעדים כלשהם".

3
4
5 86. ביישום מילים יפות אלה על ענייננו, ברי כי חיוב האב בתשלום מוגדל של מזונות הוא בבחינת
6 מכת מחץ בפניו. אדם היושב על כס הדין ומשקיף ממעל על המידיינים שבפניו אין פירושו כי רם
7 ונישא הוא יותר מהם, אף גינוני כבוד ומלכות אין מקום לייחס לתמונה המצטיירת בפני פלוני הנכנס
8 בשערי בית המשפט לראשונה בחייו. סבורה אנוכי כי מקום מושבם של שופטים הוא מוגבה במובן
9 יחיד ומיוחד שיכולים הם לראות את הנעשה על קרקע המציאות בראייה נכוחה, בפרספקטיבה
10 רחבה ובהירה ולהעלות בזוויות עיניהם ניואנסים דקים שאין אדם בגובה פני האדמה יכול היה
11 להעלותם. הילוכם של דברים אלה, כי בהתבוננות מעמיקה על מכלול הנתונים שנפרש לעיניי, סברתי
12 כי קביעת שיעור המזונות בסכום הדומה לזה שנפסק במזונות הזמניים, עלולה להחמיץ את המטרה
13 ולהביא מידת נזק העולה על מידת התועלת. רוצה לומר: במצב זה
14 לא היה במסוגלותו של האב לשאת בנטל הכספי, ושכרם של שני הצדדים היה יוצא בהפסדם.
15 מחד גיסא, הקטינה לא הייתה זוכה למזונותיה; מאידך גיסא, האב היה נאנק תחת עול התשלומים
16 הגבוהים והיה עלול להגיע לעברי פי פחת.

17
18 87. אכן, ניתן לטעון, ובצדק, כי גם את הסכום המופחת מזה שקבעתי האב לא השכיל לשלם
19 בעקביות, לבל ייאמר כי התנער מתשלומי המזונות באופן שראוי הוא לגינוי חריף. אם כן, מה
20 הועילו חכמים בתקנתם? אין בידי תשובה ניצחת. עם זאת, אני סבורה כי בקביעת הסכום על
21 דרך של פסק דין, ולא על דרך של הסכם בין הצדדים, יש אלמנט מחייב ומרתיע.
22 בעריכת ההסכם ובמועד הסמוך לכך הוכיח האב כי אין סתרו כגילויו. בהתאם לאמור בתצהירו של
23 הטוען הרבני, מר קלמן, האב התרצה ליתן לאם את גיטה רק לאחר שבית הדין הרבני איים עליו
24 בסנקציות מרחיקות לכת במידה שימשיך לעמוד על סירובו. בדרך זו הוא החתים את האם על
25 הסכם העושה עמו חסד גדול, אולם נראה כי מלכתחילה האב לא התכוון לעמוד בהתחייבויותיו. על
26 כן, דאג האב להכתיב את הסעיף האוסר על האם לפנות להוצל"פ לצורך גביית חוב המזונות ואת
27 הסעיף המחייב אותה להקפיא את ההליכים המתנהלים נגדו.

28
29 88. יידע מעתה האב כי אין עוד הוא יכול להתחמק מחובתו בעניין מזונות הקטינה אשר קבועה היא
30 בדין. כמצוין על-ידי, הסכם הגירושין זיכה את האב מן ההפקר, היות שהסכום עליו חתמו שני
31 הצדדים הוא לכל הדעות סכום נמוך שאין בו לשקף נכונה את צרכיה ההכרחיים של הקטינה. גם
32 קיזוז חוב המזונות מהעבר בא לזכותו של האב בדמות אתנן. ברם, האב לא ידע להעריך את אשר
33 העלה בחכתו וישמך ישורון ויבעט. לית מאן דפליג, כי אם היה עומד בהסכם הגירושין, קרי: משלם
34 את התשלומים כסדרם כפי שהתחייב, לא היה האב מגיע עד הלום והמעמד המביך והלא נעים היה
35 נחסך ממנו. אין לאב להלין אלא אל עצמו בלבד, שכן במו ידיו הביא לתוצאה הזאת.

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1
2 89. כלו כל הקיצין ביחס להתנהגותו של האב לעניין תשלום המזונות. ככול שסירב עד כה לקבל עליו
3 את מלאכת הדין, כך צמחה רעתו מפעם לפעם. היה והאב ימשיך לעמוד על מריו ויתנער מתשלום
4 המזונות לקטינה, היא בתו ולא אחרת, או אז כי יש להחריף נגדו את הסנקציות.
5 בראש ובראשונה, תוכל האם לממש את זכותה לגבות את הסכומים בהליכי הוצ"פ, אשר יסבו לאב
6 הוצאות גדולות לאין שיעור מאלה שנדרש לשאת בהן עתה.
7 בית המשפט ממליץ לאב בכל לב להימנע ממצב זה ולשאוף לסיים את ההליכים בדרך של עמידה
8 רציפה ועקבית בתשלומים שנקבעו. בכך, ייחתם פרק בחייהם של הצדדים ותבוא עליהם מנוחת
9 הנפש.

10
11 סוף דבר

12
13 90. לאור כל המקובץ לעיל, אני מורה כדלקמן:

14
15 א. פסק הדין של בית הדין הרבני אשר ניתן להסכם הגירושין שערכו ביניהם הצדדים – בטל ומבוטל
16 בזאת.

17
18 ב. האב ישלם לקטינה באמצעות אמה למזונותיה מדי חודש בחודשו סך של 1,650 ₪ החל ממתן
19 פסק דין זה ועד הגיעה לגיל 18. כמו כן, האב יישא במחצית מההוצאות הרפואיות של הקטינה, אשר
20 אינן כלולות בחוק ביטוח ממלכתי.

21
22 ג. המזונות ישולמו מדי ה-20 בחודש, והסכום יהיה צמוד למדד ויתעדכן אחת לשלושה חודשים החל
23 מהיום. ככול שהאב לא ישלם את המזונות במועד, הסכום יישא הפרשי הצמדה וריבית
24 כדין, ממועד החיוב ועד התשלום בפועל, והאם תוכל לתבוע את הכספים באמצעות ההוצ"פ.

25
26 ד. לעניין חוב המזונות מהעבר, האב ישלם לקטינה באמצעות אמה סכום של 26,625 ₪.
27 כל תשלום אשר שולם מהיום שבו זכה הסכם הגירושין לתוקף של פסק דין על-ידי בית הדין הרבני,
28 יקוזז מהסכום האמור. האב יפרע את החוב בהעברת תשלום של 750 ₪ מדי חודש בחודשו, החל
29 מיום 20.5.2014, ועד סילוקו המלא של החוב. סכום זה יתווסף אל תשלום המזונות השוטף.

30
31 ה. קצבת הילדים מהמל"ל תשולם לאם נוסף על סכום המזונות.

32
33 91. האב ישלם לאם הוצאות משפט בסך 10,000 ₪. סך זה ישולם בתוך 30 יום, שאם לא כן יישא
34 הפרשי ריבית והצמדה כדין החל מיום מתן פסק הדין ועד יום התשלום המלא בפועל.

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48354-05-11 ה. ואח' נ' ע.

1 92. מותר לפרסום ללא שמות הצדדים ופרטים מזהים.

2

3

93. תואיל המזכירות לסגור התיק.

4

5

6

7

8

ניתן היום, ד' אייר תשע"ד, 04 מאי 2014, בהעדר הצדדים.

9

10 איריס ארבל-אסל

11

12 איריס ארבל-אסל, שופטת